Пишно займались багрянії зорі
Колись навесні,
Любо лилися в пташиному хорі
Лісні голосні;

Грала промінням, ясним самоцвітом
Порання роса,
І усміхалась весняним привітом
Натури краса.

Гордо палала троянда розкішна,
Найкраща з квіток,-
Барвою й пахом вродливиця пишна
Красила садок.

А соловейко троянді вродливій
Так любо співав,
Голосом дивним співець чарівливий
Садки розвивав;

Слав до вечірньої зорі прощання,
Що гасла вгорі,
Ще ж голосніше співав на вітання
Поранній зорі...

Вже пролетів, немов пташка зальотна,
Весняний той час, —
Осінь холодная, осінь вільготна
Панує у нас.

Тихо спускається нічка осіння, —
Година сумна;
Місяць холоднеє кида проміння;
Здалека луна

Пугача віщого крик — гук єдиний;
Діброва німа.
Де ж соловейко? де ж спів солов'їний?
Ох, де ж він? Нема!

В вирій полинув, де вічная весна,
Натхненний співець.
Вічно красув там рожа чудесна,
Там теплий вітрець;

Глухо і смутно кругом на просторі.
Мій гаю сумний!
Кинув співець тебе в тузі та в горі,
Тебе й край рідний.

Тиша така тепер всюди панує.
Лиш в листі сухім
Вітер зітха, мов дріада сумує,
Із жалем глухим.

Чом я не маю огнистого слова,
Палкого, чому?
Може б, та щира, гарячая мова
Зломила зиму!

І розлягалась би завжди по гаю
Ясна-голосна
Пісня, й розквітла б у рідному краю
Новая весна.

Та хоч би й крила мені солов'їні,
І воля своя, —
Я б не лишила тебе в самотині,

Країно моя!
(1889)